A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2020. július 16. * [i]

„Fellebbezés – Verseny – Kartellek – A föld alatti és tenger alatti elektromos kábelek európai piaca – A piac projektek keretében való felosztása – 1/2003/EK rendelet – 20. cikk – Az Európai Bizottságot a kartelljogi eljárásban megillető helyszíni vizsgálati jogkörök – Adatok előzetes vizsgálat nélküli lemásolására és ezt követően a Bizottság helyiségeiben történő megvizsgálására vonatkozó jogkör – Bírságok – Korlátlan felülvizsgálati jogkör”

A C-606/18. P. sz. ügyben,

a **Nexans France SAS** (székhelye: Courbevoie [Franciaország]),

a **Nexans SA** (székhelye: Courbevoie)

(képviselik őket: G. Forwood avocate, valamint M. Powell és A. Rogers solicitors)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2018. szeptember 24-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: C. Giolito, P. Rossi, C. Sjödin és F. Castilla Contreras, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, a második tanács bírájaként eljárva, P. G. Xuereb (előadó), T. von Danwitz és A. Kumin bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: M. Longar tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. október 16-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2020. március 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével a Nexans France SAS és a Nexans SA az Európai Unió Törvényszéke 2018. július 12-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítéletének (T-449/14, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2018:456) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította az egyrészt az [EUMSZ] 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39610 – „erősáramú [helyesen: elektromos] kábelek” ügy) 2014. április 2-án hozott C(2014) 2139 final bizottsági határozat (a továbbiakban: vitatott határozat) őket érintő részében történő megsemmisítése, másrészt pedig a vitatott határozatban velük szemben kiszabott bírságok összegének csökkentése iránti keresetüket.

Jogi háttér

Az 1/2003/EK rendelet

2 A[z EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendeletnek (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) „A Bizottság helyszíni vizsgálati jogköre” címet viselő 20. cikke kimondja:

„(1) A Bizottság az e rendeletben ráruházott feladatok teljesítése érdekében a vállalkozásokkal és a vállalkozások társulásaival kapcsolatos minden szükséges helyszíni vizsgálatot lefolytathat.

(2) A Bizottság által a helyszíni vizsgálat lefolytatására felhatalmazott tisztviselők és egyéb kísérő személyek jogában áll, hogy:

a) a vállalkozásoknak és vállalkozások társulásainak bármely helyiségébe, területére és közlekedési eszközébe belépjenek;

b) az üzletmenethez kapcsolódó könyveket és más feljegyzéseket megvizsgálják, függetlenül attól, hogy milyen eszközön tárolják ezeket;

c) bármilyen formában elkészítsék vagy megszerezzék az ilyen könyvek vagy feljegyzések másolatát vagy kivonatát;

d) a helyszíni vizsgálathoz szükséges időre és mértékben lepecsételjenek bármilyen üzlethelyiségeket és könyveket vagy nyilvántartásokat;

e) magyarázatot kérjenek a vállalkozás vagy a vállalkozások társulásának bármely képviselőjétől vagy dolgozójától az ellenőrzés [helyesen: a helyszíni vizsgálat] céljához és tárgyához kapcsolódó tényről vagy dokumentumról, valamint a választ rögzítsék.

[…]

(4) A vállalkozások és vállalkozások társulásai kötelesek magukat a Bizottság által határozatban elrendelt helyszíni vizsgálatnak alávetni. A határozat meghatározza a helyszíni vizsgálat tárgyát és

célját, megjelöli a vizsgálat kezdetének napját, és feltünteti a 23. és 24. cikkben előírt büntetéseket [helyesen: szankciókat], valamint azt a jogot, hogy a határozat a Bírósággal felülvizsgáltatható. A Bizottság az ilyen határozatot azon tagállam versenyhatóságával történt konzultáció után hozza meg, amelynek területén a helyszíni vizsgálatra sor kerül.

[…]”

3 E rendeletnek az „Egyéb helyiségek helyszíni vizsgálata” címet viselő 21. cikke értelmében:

„(1) Ha ésszerűen gyanítható, hogy az üzletmenethez és a helyszíni vizsgálat tárgyához kapcsolódó, [az EUMSZ 101.] vagy [EUMSZ 102. cikk] megsértésének [helyesen: súlyos megsértésének] bizonyítására vonatkozó könyveket vagy egyéb nyilvántartásokat egyéb helyiségben, területen vagy közlekedési eszközön tárolják – ideértve az igazgatók, vezetők és a vállalkozások és vállalkozások társulásai egyéb dolgozóinak otthonát –, a Bizottság határozatával elrendelheti az ilyen egyéb helyiségek, területek és közlekedési eszközök helyszíni vizsgálatát.

[…]

(4) A Bizottság által az e cikk (1) bekezdésével összhangban elrendelt helyszíni vizsgálat lefolytatására felhatalmazott tisztviselők és egyéb kísérő személyek a 20. cikk (2) bekezdésének a), b) és c) pontjában foglalt jogkörökkel rendelkeznek. […]”

4 Az említett rendelet 23. cikkének (2) és (3) bekezdése szerint:

„(2) A Bizottság határozattal bírságot szabhat ki a vállalkozásokra vagy vállalkozások társulásaira, amennyiben azok akár szándékosan, akár gondatlanságból:

a) megsértik [az EUMSZ 101.] vagy [EUMSZ 102. cikket]; […]

[…]

(3) A bírság mértékének meghatározásakor tekintetbe kell venni mind a jogsértés súlyát, mind annak időtartamát.”

5 Ugyanezen rendelet 31. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A Bíróság korlátlan jogkörrel rendelkezik az olyan határozatok felülvizsgálatára, amelyekben a Bizottság bírságot vagy kényszerítő bírságot határozott meg. A Bíróság törölheti, csökkentheti vagy növelheti a kiszabott bírság vagy kényszerítő bírság összegét.”

Az 2006. évi iránymutatás

6 Az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatás (HL 2006. C 210., 2. o.; továbbiakban: 2006. évi iránymutatás) 2. és 4. pontja rögzíti, hogy a bírságok megállapítását illetően „a Bizottságnak meg kell vizsgálnia mind a jogsértés időtartamát, mind a súlyosságát”, és hogy „[a] bírságoknak elégséges elrettentő hatással kell rendelkezniük”.

7 Ezen iránymutatás 9–11. pontjából kitűnik, hogy az iránymutatás 37. pontjának sérelme nélkül a Bizottság által a bírságok megállapítása érdekében alkalmazott módszer két szakaszból áll, azaz először is az alapösszeg meghatározásából, másodszor pedig ezen összeg felfelé vagy lefelé történő esetleges kiigazításaiból. A bírság alapösszegének meghatározása keretében a Bizottság először is az említett iránymutatás 13–18. pontjának megfelelően meghatározza a figyelembe veendő eladások értékét. Ugyanezen iránymutatás 19. pontja szerint a bírság alapösszege ezen eladások értékéhez bizonyos meghatározott mértékben aránylik; az arányszámot a jogsértés súlyának függvényében állapítják meg, és a jogsértés éveinek számával szorozzák meg.

8 A 2006. évi iránymutatás 21. pontja értelmében:

„Általános szabály szerint az eladások értékének szóban forgó arányát akár 30%-ban is megállapíthatják.”

9 Ezen iránymutatás 22. pontja a következőket írja elő:

„Annak eldöntéséhez, hogy az eladások értékének adott esetben alkalmazandó aránya alacsonyabb vagy magasabb legyen ennél a mértéknél [helyesen: e skála alsó vagy felső értékéhez közelítsen], a Bizottság olyan tényezőket fog figyelembe venni, mint például a jogsértés jellege, az érintett felek összesített piaci részesedése, a jogsértés földrajzi kiterjedése, valamint az, hogy a jogsértés megvalósult-e.”

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

10 A jelen eljárás érdekében a jogvita előzményei, amelyek a megtámadott ítélet 1–20. és 42–47. pontjában szerepelnek, a következőképpen foglalhatók össze.

11 A fellebbezők, a Nexans France és anyavállalata, a Nexans, a föld alatti és tenger alatti elektromos kábelek gyártásának és értékesítésének ágazatában tevékenykedő francia társaságok.

12 2008. október 17-i levelében az ABB AB svédországi székhelyű társaság a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2006. C 298., 17. o.) értelmében vett mentesség iránti kérelem keretében számos, az ezen ágazatban folytatott korlátozó kereskedelmi gyakorlatokra vonatkozó nyilatkozatot és dokumentumot nyújtott be a Bizottságnak.

13 Ezt követően a Bizottság vizsgálatot indított.

14 2009. január 28-án, szerdán a Bizottság ellenőrei a francia versenyhatóság képviselői kíséretében az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdése szerinti helyszíni vizsgálat (a továbbiakban: szóban forgó helyszíni vizsgálat) lefolytatása céljából felkeresték a Nexans France Clichyben (Franciaország) található helyiségeit egy 2009. január 9-i határozat alapján, amely arra kötelezte a Nexanst, valamint az általa irányított valamennyi vállalkozást, hogy vessék alá magukat e helyszíni vizsgálatnak (a továbbiakban: helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat). E határozat 1. cikkének második bekezdése szerint „[a szóban forgó] helyszíni vizsgálatra a vállalkozás ellenőrzése alatt álló bármely helyiségben sor kerülhet, különösen a 4–10 Rue Mozart, 92110 Clichy, Franciaország címen található irodákban”.

15 A Bizottság ellenőrei (a továbbiakban: ellenőrök), miután közölték a fellebbezőkkel a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatot, kifejezték arra irányuló szándékukat, hogy megvizsgálják a Nexans France egyes alkalmazottainak – azaz B.-nek, J.-nek és R.-nek – a dokumentumait és számítógépeit. Az ellenőrök, miután arról tájékoztatták őket, hogy J. a szabadságának idejére magával vitte a számítógépét, és csak 2009. január 30-án, pénteken tér vissza, másolatot készítettek B. és R., valamint D., a Nexans France egy másik alkalmazottja számítógépének merevlemezeiről. Annak érdekében, hogy kulcsszavakkal kereshessenek az e számítógépeken tárolt adatokban, kiberkriminalisztikai szoftvert használtak, amely a 2009. január 28-ról 29-re virradó éjszaka kezelte ezen adatokat.

16 A szóban forgó helyszíni vizsgálat második napján, 2009. január 29-én, csütörtökön az ellenőrök megvizsgálták B., D. és R. számítógépe merevlemezeinek másolatát.

17 E helyszíni vizsgálat harmadik napján, 2009. január 30-án, pénteken az ellenőrök meg tudták vizsgálni az irodába visszatérő J. hordozható számítógépét. A kiberkriminalisztikai szoftver használata lehetővé tette számukra több, e számítógép merevlemezéről törölt fájl, dokumentum és elektronikus levél visszanyerését, valamint annak megállapítását, hogy e dokumentumok relevánsak a vizsgálat szempontjából. Az ellenőrök úgy döntöttek, hogy másolatot készítenek erről a merevlemezről. Ugyanakkor, miután megállapították, hogy már nem rendelkeznek elegendő idővel ilyen másolat készítéséhez, úgy döntöttek, hogy bizonyos kiválasztott adatokról készítenek másolatot, amelyet adathordozó eszközökön (a továbbiakban: adathordozók) rögzítenek, és azokat lepecsételt borítékokban a Bizottság brüsszeli (Belgium) irodáiba viszik. Két, J. hordozható számítógépén talált elektronikuslevél-sorozatról és egy, R. számítógépén talált elektronikuslevél-sorozatról volt szó. J. számítógépét, valamint egy, az irodájában talált és jelszóval védett dokumentumokat tartalmazó adathordozót egy szekrényben helyezték el, amelyet az ellenőrök lepecsételtek.

18 Az ellenőrök 2009. február 3-án, kedden tértek vissza a Nexans France helyiségeibe. Felnyitották a J. irodájában talált adathordozót és annak számítógépét tartalmazó lepecsételt szekrényt. A helyszínen megvizsgálták az adathordozót, kinyomtattak és megőriztek két, ezen adathordozón talált dokumentumot, majd visszaadták az adathordozót a fellebbezők képviselőinek. Ezt követően három másolatot készítettek J. számítógépének merevlemezéről, amelyet három külön adathordozón rögzítettek. Az ellenőrök a három adathordozó egyikét átadták a fellebbezők képviselőinek, a két másik adathordozót pedig lepecsételt borítékokba helyezték, és elvitték Brüsszelbe, tudomásul véve, hogy a fellebbezők vitatják ezen eljárás jogszerűségét. Az ellenőrök jelezték, hogy a lepecsételt borítékokat csak a Bizottság helyiségeiben, a fellebbezők képviselőinek jelenlétében fogják felnyitni.

19 Az ellenőrök által elhozott, az adathordozókat tartalmazó lepecsételt borítékokat a Bizottság brüsszeli irodájában a fellebbezők ügyvédjeinek jelenlétében 2009. március 2-án nyitották fel. Az ezen adathordozókon rögzített dokumentumokat megvizsgálták, és az ellenőrök kinyomtatták közülük azokat, amelyeket a vizsgálat szempontjából relevánsnak ítéltek. E dokumentumok egy további papíralapú példányát, valamint a dokumentumok listáját átadták a fellebbezők ügyvédjeinek. A szóban forgó adathordozókon található összes adat vizsgálata nyolc munkanapig tartott, és 2009. március 11-én zárult le. A dokumentumok és adathordozók vizsgálatának helyszínéül szolgáló irodát minden egyes munkanap végén a fellebbezők ügyvédjeinek jelenlétében pecsételték le, és másnap szintén az ő jelenlétükben nyitották ki újra. E műveletek befejezését követően törölték azon számítógépek merevlemezét, amelyeken a Bizottság ellenőrei dolgoztak.

20 A Törvényszék Hivatalához 2009. április 7-én benyújtott és T-135/09. számon nyilvántartásba vett keresetlevelükkel a fellebbezők többek között arra irányuló keresetet terjesztettek elő, hogy a Törvényszék semmisítse meg a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatot, és nyilvánítsa jogellenesnek a Bizottság azon döntését, hogy lefoglalja J. számítógépe egyes fájljainak és merevlemezének másolatát annak érdekében, hogy azokat később a brüsszeli irodáiban vizsgálja meg.

21 2012. november 14-i Nexans France és Nexans kontra Bizottság ítéletében (T-135/09, EU:T:2012:596) a Törvényszék részben megsemmisítette a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatot annyiban, amennyiben az a tenger alatti és föld alatti, nagyfeszültségű elektromos kábeleken kívüli egyéb elektromos kábelekre, valamint az e kábelekhez kapcsolódó anyagokra vonatkozott, a keresetet pedig az ezt meghaladó részében elutasította. 2014. június 25-i Nexans és Nexans France kontra Bizottság ítéletében (C-37/13 P, EU:C:2014:2030) a Bíróság a fellebbezők által a Törvényszék ezen ítéletével szemben benyújtott fellebbezést elutasította.

22 A vitatott határozat 1. cikkében a Bizottság megállapította, hogy a fellebbezők és 24 másik társaság az EUMSZ 101. cikkbe és az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodás (HL 1994. L 1., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 52. kötet, 3. o.) 53. cikkébe ütköző egységes és folyamatos jogsértést megvalósító kartellben (a továbbiakban: kartell) vettek részt a föld alatti és/vagy tenger alatti, nagyfeszültségű (igen nagy feszültségű) elektromos kábelek ágazatában (a továbbiakban: szóban forgó jogsértés).

23 Az említett határozatban a Bizottság megállapította, hogy a kartellnek két fő konfigurációja volt, amelyek egy összetett egészet alkottak, azaz:

– azon konfiguráció, amely az általánosan „R tagoknak” nevezett európai vállalkozásokat, az „A tagoknak” nevezett japán vállalkozásokat és a „K tagoknak” nevezett dél-koreai vállalkozásokat foglalta magában, és amely lehetővé tette a területek és ügyfelek európai, japán és dél-koreai gyártók közötti elosztására irányuló célkitűzés megvalósítását (a továbbiakban: A/R konfiguráció). Ezen elosztásra a „nemzeti területre” vonatkozó megállapodás alapján került sor, amely értelmében a japán és a dél-koreai gyártók tartózkodtak attól, hogy versenyt támasszanak az európai gyártók „nemzeti területét” érintő projektek vonatkozásában, míg ez utóbbi gyártók arra vállaltak kötelezettséget, hogy távol maradnak Japán és Dél-Korea piacától. Ehhez hozzáadódott a projektek elosztása az „exportterületeken”, azaz a világ többi részén, kivéve többek között az Egyesült Államokat,

– azon konfiguráció, amelynek keretében az európai gyártók osztották fel a területeket és az ügyfeleket az európai „nemzeti” területen megvalósítandó projektek, illetve az európai gyártóknak odaítélt projektek vonatkozásában (a továbbiakban: európai konfiguráció).

24 A vitatott határozat szerint a Nexans France 2000. november 13-tól 2009. január 28-ig vett részt a kartellben. A Nexans-nak mint a Nexans France anyavállalatának a szóban forgó jogsértésért való felelősségét a 2001. június 12. és 2009. január 28. közötti időszak tekintetében állapították meg.

25 A bírságok összegének kiszámítása érdekében a Bizottság az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontját és a 2006. évi iránymutatásban bemutatott módszert alkalmazta.

26 Elsősorban az említett bírságok alapösszegét illetően a Bizottság meghatározta a figyelembe veendő eladások értékét. Ezt követően rögzítette ezen eladások értékének a szóban forgó jogsértés súlyát tükröző arányát. E tekintetben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy e jogsértés a

jellege miatt a legsúlyosabb versenykorlátozások közé tartozik, ami 15%-os „súlyossági együtthatót” indokol. Továbbá a súlyossági együtthatót a vitatott határozat valamennyi címzettje vonatkozásában 2%-kal emelte az összesített piaci részesedés, valamint a kartellnek szinte az egész világra kiterjedő földrajzi hatálya miatt, amely lefedte többek között az Európai Gazdasági Térség (EGT) területének egészét.

27 Egyébiránt a Bizottság megállapította, hogy az európai vállalkozások magatartása a versenyre nézve károsabb volt, mint a többi vállalkozás magatartása, mivel az európai vállalkozások, azon túl, hogy részt vettek az A/R konfigurációban, az európai konfiguráció keretében elosztották egymás között a kábelekre vonatkozó projekteket. Ezen okból a Bizottság az eladások értékének a jogsértés súlya címén figyelembe veendő arányát az európai vállalkozások vonatkozásában 19%-ban, a többi vállalkozás vonatkozásában pedig 17%-ban állapította meg. Az így meghatározott alapösszeg a Nexans France esetében 70 670 000 eurót tett ki.

28 Másodsorban a bírságok alapösszegének kiigazítását illetően a Bizottság a fellebbezők vonatkozásában nem állapított meg sem súlyosító, sem enyhítő körülményeket.

29 A Bizottság a vitatott határozat 2. cikkének c) és d) pontjában egyrészt a Nexans France-szal szemben 4 903 000 euró összegű bírságot szabott ki a 2000. november 13. és 2001. június 11. közötti időszak vonatkozásában, másrészt pedig a Nexans France-szal szemben a Nexans-nal együttesen és egyetemlegesen 65 767 000 euró összegű bírságot szabott ki a 2001. június 12. és 2009. január 28. közötti időszak vonatkozásában.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

30 A Törvényszék Hivatalához 2014. június 17-én benyújtott keresetlevelével a fellebbezők a vitatott határozat őket érintő részében történő megsemmisítése és a velük szemben kiszabott bírságok összegének csökkentése iránti keresetet nyújtottak be.

31 A vitatott határozat megsemmisítése iránti kérelmeik alátámasztása érdekében a fellebbezők a Törvényszék előtt két jogalapra hivatkoztak, amelyek közül az elsőt az 1/2003 rendelet 20. cikke (2)–(4) bekezdésének, a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatnak, a védelemhez való jognak, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 7. cikkének a megsértésére, a másodikat pedig a Nexans France kartellben való részvétele kezdő időpontjának megállapításával kapcsolatos mérlegelési hibára alapították. A velük szemben kiszabott bírságok összegének csökkentése iránti kérelmeik alátámasztása érdekében a fellebbezők a Bizottság által a jogsértés időtartamával kapcsolatban elkövetett hibán kívül, amelyet a kereset második jogalapjában vitattak, egy különös – a bírságok összegének számítása céljából a súlyossági együttható meghatározása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibán és az indokolási kötelezettség, valamint az egyenlő bánásmód elvének megsértésén alapuló – jogalapra is hivatkoztak.

32 A Törvényszék a megtámadott ítéletben a keresetet teljes egészében elutasította.

33 Először is a Bizottság által hozott helyszíni vizsgálati intézkedések jogalapjának állítólagos hiányát illetően a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbezők állításával ellentétben az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) és c) pontjából nem tűnik ki, hogy a Bizottság azon jogköre, hogy elkészítse vagy megszerezze a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás üzletmenetéhez kapcsolódó könyvek és dokumentumok másolatát vagy kivonatát, az üzletmenethez kapcsolódó azon könyvekre és dokumentumokra korlátozódna, amelyeket a Bizottság már megvizsgált. Az ilyen

értelmezés egyébiránt árthat az említett rendelet 20. cikke (2) bekezdése b) pontja hatékony érvényesülésének, mivel bizonyos körülmények között a vállalkozás üzletmenetéhez kapcsolódó könyvek és dokumentumok vizsgálata az említett könyvek vagy dokumentumok előzetes lemásolását igényelheti, illetve e másolás, amint a jelen ügyben is, megkönnyítheti a vizsgálatot. A Törvényszék szerint, mivel J. számítógépe merevlemezének, valamint az említett számítógépen és R. számítógépén talált elektronikuslevél-sorozatoknak a lemásolásához az ellenőrök egy kiberkriminalisztikai szoftvert használtak, amelynek célja az volt, hogy releváns információkat szerezzenek a vizsgálathoz, e másolatok készítése a Bizottságnak az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) és c) pontjában rögzített jogkörei közé tartozik.

34 A Törvényszék megállapította, hogy a fellebbezők állításával ellentétben az ellenőrök nem csatolták közvetlenül a vizsgálati iratokhoz az R. számítógépén és J. számítógépén talált elektronikuslevél-sorozatok másolatain, valamint az utóbbi számítógép merevlemezének másolatán található dokumentumokat anélkül, hogy előzetesen megvizsgálták volna, hogy azok relevánsak-e a szóban forgó helyszíni vizsgálat tárgya szempontjából.

35 Ezenkívül a Törvényszék kimondta, hogy az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontja nem írja elő azt, hogy a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozások üzletmenetéhez kapcsolódó könyvek és dokumentumok vizsgálata kizárólag e vállalkozások helyiségeiben végezhető, amennyiben az említett helyszíni vizsgálatot, amint a jelen ügyben is, nem lehet az eredetileg előírt időben befejezni. E rendelkezés kizárólag arra kötelezi a Bizottságot, hogy a dokumentumok saját helyiségeiben történő vizsgálata során e vállalkozások vonatkozásában tartsa tiszteletben ugyanazokat a garanciákat, mint amelyek a helyben végzett vizsgálat során kötelezik, a jelen esetben pedig ez megvalósult.

36 Másodszor a Bizottság nem sértette meg a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat hatályát sem, mivel e határozat nem zárta ki annak lehetőségét, hogy a Bizottság a szóban forgó helyszíni vizsgálatot a brüsszeli helyiségeiben folytassa, és a fellebbezők nem hivatkoztak arra, hogy e helyszíni vizsgálat időtartama túllépte volna az észszerű határidőt.

37 Harmadszor a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság nem sértette meg sem a fellebbezők védelemhez való jogát, sem az 1/2003 rendelet 20. cikkének (3) és (4) bekezdését, sem pedig az Alapjogi Charta 7. cikkét.

38 Negyedszer a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a Bizottság nem követett el hibát, amikor a 2000. november 13-i időpontot tekintette a Nexans France szóban forgó jogsértésben való részvétele kezdő időpontjának.

39 Ötödször a fellebbezőknek a velük szemben kiszabott bírságok összegének csökkentése iránti kérelmeit illetően a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők érvei nem indokolják ezen összeg csökkentését. Ami közelebbről a fellebbezők azon érvelését illeti, amely szerint az, hogy a Bizottság az eladások értékének a jogsértés súlyának figyelembevétele érdekében alkalmazott arányát illetően különbséget tett egyrészt az európai vállalkozások, másrészt pedig a japán vállalkozások között, sérti az egyenlő bánásmód elvét, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a Bizottság jogosan állapította meg, hogy az, hogy az európai vállalkozások a kartell európai konfigurációja keretében elosztották a projekteket, olyan kiegészítő körülménynek minősül, amelyet a jogsértés súlya címén további százalékos mértékkel kell szankcionálni.

A felek Bíróság előtti kérelmei

40 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé, hogy ez utóbbi határozzon a vitatott határozat őket érintő részében történő megsemmisítése iránti keresetről;

– olyan összeggel csökkentse a velük szemben kiszabott bírságokat, amely megfelel egy csökkentett súlyossági együtthatónak, és

– kötelezze a Bizottságot a fellebbezési eljárás és a Törvényszék előtti eljárás költségeinek viselésére.

41 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– a fellebbezést mint részben elfogadhatatlant, mindenesetre pedig mint hatástalant és/vagy teljes mértékben megalapozatlant teljes egészében utasítsa el, és

– kötelezze a fellebbezőket a költségek viselésére, ideértve az elsőfokú eljárás költségeit is.

Az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemről

42 A Bíróság 2020. március 12-én, a főtanácsnok indítványának ismertetését követően lezárta az eljárás szóbeli szakaszát.

43 A Bíróság Hivatalához 2000. május 29-én benyújtott levelükben a fellebbezők az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását kérték. E kérelem alátámasztása érdekében arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék a 2020. május 4-én hozott végzéssel kijavította a megtámadott ítélet angol nyelvű változatának 156. pontját.

44 A fellebbezők szerint e kijavítás olyan új ténynek minősül, amely a negyedik jogalapjukat illetően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű.

45 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság az eljárási szabályzatának 83. cikke szerint a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, különösen, ha a fél e szakasz befejezését követően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű új tényt hoz fel.

46 A jelen ügyben azonban meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 156. pontjának kijavítása nem döntő jelentőségű a fellebbezők negyedik jogalapjának a Bíróság általi értékelése szempontjából.

47 A fenti megfontolásokra tekintettel a Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően úgy véli, hogy az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását nem indokolt elrendelni.

A fellebbezésről

48 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők öt jogalapra hivatkoznak. Az első három jogalap arra vonatkozik, hogy a Törvényszék elutasította a szóban forgó helyszíni vizsgálat lefolytatásával kapcsolatos érveiket, az utolsó kettő pedig a Törvényszéknek a vitatott határozatban velük szemben kiszabott bírság kiszámításával kapcsolatos határozatára vonatkozik. Közelebbről a negyedik jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azzal kapcsolatban, hogy a szóban forgó jogsértés hatásainak állítólagos hiányát illetően milyen következtetéseket kell levonni. Az ötödik jogalap a kartell európai konfigurációja tekintetében alkalmazott súlyossági együttható 2%-os emelésével kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibán és az indokolási kötelezettség megsértésén alapul.

Az első jogalapról

A felek érvelése

49 Első jogalapjukkal a fellebbezők azt állítják, hogy a megtámadott ítélet az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése b) és c) pontjának értelmezését illetően téves jogalkalmazást valósít meg, amennyiben megerősíti, hogy a Bizottságnak joga volt egy merevlemezről és elektronikuslevél-sorozatokról másolatot készíteni anélkül, hogy előzetesen elvégezte volna ezen iratok alapos vizsgálatát. E jogalap a megtámadott ítélet 53–56. és 97. pontjára vonatkozik.

50 Először is csak azokat a könyveket és dokumentumokat lehet lemásolni, amelyeket e rendelet 20. cikke (2) bekezdése b) pontjának megfelelően az ellenőr előzetesen megvizsgált. Semmi nem akadályozza meg a Bizottságot abban, hogy csupán a vizsgálat szempontjából relevánsnak tűnő dokumentumokat és iratokat másolja le, ahelyett hogy egy teljes merevlemezről készítene másolatot.

51 Másodszor, az 1/2003 rendelet 20. cikkének (2) bekezdése az e rendelkezésben leírt különböző szakaszok bizonyos időbeli sorrendjét írja elő. Mindenekelőtt a Bizottság ellenőrei belépnek az érintett vállalkozás helyiségeibe. Ezt követően megvizsgálják a vizsgálat szempontjából relevánsnak tűnő könyveket és más dokumentumokat. Végül másolatot készíthetnek ezen iratokról. Az ezen eljárás keretében végzett vizsgálat alapvető fontosságú, mivel e szakaszban lehetővé teszi a Bizottság ellenőrei számára annak ellenőrzését, hogy a dokumentumok jelentőséggel bírhatnak-e a vizsgálat szempontjából. Máskülönben a tömeges adatok anélkül történő lemásolásával, hogy valamelyik ellenőr azokat előzetesen megvizsgálná, a Bizottság másolatot készíthetne az ügyvéd és ügyfele közötti kommunikáció bizalmas jellegének védelme elvének hatálya alá tartozó dokumentumokról.

52 Harmadszor a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a Bizottság vizsgálati jogköreit megszorítóan kell értelmezni, mivel azok sértik a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás tulajdonhoz való jogát.

53 A Bizottság azt állítja, hogy az első jogalap elfogadhatatlan, mivel egy érv kivételével arra irányul, hogy a Bíróság vizsgálja felül a fellebbezők által a Törvényszék előtt előadott érveket. A fellebbezők azon kiegészítő érve, amely szerint a Bizottság által a jelen ügyben követett megközelítés azt eredményezheti, hogy a Bizottság másolatot készít az ügyvéd és ügyfele közötti kommunikáció bizalmas jellegének védelme elvének hatálya alá tartozó dokumentumokról, elfogadhatatlan, mivel arra első fokon nem hivatkoztak. Másodlagosan a Bizottság azzal érvel, hogy e jogalap

hatástalan, mivel a megtámadott ítélet részleges értelmezésén alapul, amely nem veszi figyelembe a Törvényszéknek az ezen ítélet 52., 58. és 59. pontjában foglalt fő megállapításait, illetve e jogalap megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

54 Az első jogalap elfogadhatóságát illetően rá kell mutatni arra, hogy e jogalappal a fellebbezők az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése b) és c) pontjának a Törvényszék általi értelmezését vitatják. Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy amennyiben a fellebbező azt vitatja, hogy a Törvényszék miként értelmezi vagy alkalmazza az uniós jogot, az első fokon vizsgált jogkérdéseket a fellebbezési eljárásban újból meg lehet vitatni. Ha ugyanis a fellebbező ily módon nem tudná fellebbezését a Törvényszék előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre alapítani, az említett eljárás részben értelmét veszítené (2019. január 16-i Bizottság kontra United Parcel Service ítélet, C-265/17 P, EU:C:2019:23, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy az első jogalap elfogadható.

55 A fellebbezőknek az ügyvéd és ügyfele közötti kommunikáció bizalmas jellege védelmének elvére vonatkozó érvét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy valamely érv elfogadható, ha a keresetlevélben korábban kifejtett érv kiterjesztésének minősül, és ahhoz szorosan kapcsolódik (lásd ebben az értelemben: 2017. január 26-i Roca Sanitario kontra Bizottság ítélet, C-636/13 P, EU:C:2017:56, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a jelen ügyben ez a helyzet, mivel olyan megfontolásról van szó, amelyet a fellebbezők azon érvük alátámasztására terjesztettek elő, amely szerint a Bizottság csak az általa már megvizsgált könyvekről és dokumentumokról készíthet másolatot.

56 Az ügy érdemét illetően mindjárt az elején meg kell állapítani, hogy a fellebbezők kétségkívül nem vitatják a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 52., 58. és 59. pontjában szereplő megállapításait. E megállapítások szerint egyrészt a számítógép merevlemezéről készített másolatnak és a digitális adathordozón tárolt adatok másolatának a Bizottság kiberkriminalisztikai szoftverének használatával történő elkészítése lényegében olyan közbenső szakasznak minősül, amelynek célja, hogy lehetővé tegye az ellenőrök számára a helyszíni vizsgálat szempontjából releváns dokumentumok keresését. Másrészt e megállapításokból kitűnik, hogy a jelen ügyben a Bizottság nem csatolta közvetlenül a vizsgálati iratokhoz az R. számítógépén és J. számítógépén talált elektronikuslevél-sorozatok másolatain, valamint az utóbbi számítógép merevlemezének másolatán található dokumentumokat anélkül, hogy előzetesen megvizsgálta volna, hogy azok a szóban forgó helyszíni vizsgálat tárgya szempontjából relevánsak-e. Ugyanakkor az a tény, hogy a fellebbezők nem vitatták a Törvényszék e megállapításait, a Bizottság állításával ellentétben nem jelenti azt, hogy az első jogalap hatástalan. Az említett megállapítások ugyanis önmagukban nem elegendőek annak bizonyításához, hogy a Bizottság jogosult volt ilyen másolatok készítésére.

57 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta-e a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) vagy c) pontjából ilyen jogkör következik.

58 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy mind az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése c) pontjának szövegéből, mind pedig összefüggéseiből kitűnik, hogy az uniós jogalkotó azzal, hogy e rendelkezésben feljogosította a Bizottságot arra, hogy „bármilyen formában elkészíts[e] vagy megszerezz[e]” az e rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontjában említett, üzletmenettel kapcsolatos könyvek vagy más dokumentumok „másolatát vagy kivonatát”, azokra a bizonyítékokra utalt, amelyeket a Bizottság jogosult beszerezni annak érdekében, hogy azokat az ügy irataihoz csatolja, és adott esetben az uniós versenyjogba ütköző jogsértések szankcionálására

irányuló eljárás keretében felhasználja. Azoknak tehát a helyszíni vizsgálat tárgyának hatálya alá tartozó dokumentumoknak kell lenniük, ami feltételezi, hogy a Bizottság előzetesen megvizsgálta, hogy ez a helyzet áll-e fenn.

59 Ebből következik, hogy a Törvényszék nem támaszkodhatott volna az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének c) pontjára annak megállapításakor, hogy a Bizottság jogosult volt az R. és J. számítógépén talált elektronikuslevél-sorozatokról, valamint ez utóbbi számítógép merevlemezéről másolatot készíteni.

60 Mindazonáltal az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontja, amelyre a Törvényszék szintén hivatkozik, és amely feljogosítja a Bizottságot arra, hogy a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozásnak vagy vállalkozások társulásának üzletmenetéhez kapcsolódó könyveket és bármely más dokumentumot az adathordozójuk formájától függetlenül megvizsgálja, jogalapot nyújt ilyen másolatok készítéséhez.

61 Rá kell mutatni ugyanis elsősorban, hogy az uniós jogalkotó azáltal, hogy e tekintetben arra szorítkozott, hogy feljogosítja a Bizottságot ilyen vizsgálat lefolytatására, anélkül hogy részletesen meghatározná a Bizottságnak ily módon nyújtott jogkört, bizonyos mérlegelési mozgásteret biztosított ezen intézmény számára az általa elvégezhető vizsgálat konkrét módjait illetően.

62 A Bizottság tehát a körülményektől függően dönthet úgy, hogy a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás digitális adathordozóján található adatok vizsgálatakor nem az eredeti adatokat, hanem azok másolatát veszi alapul. Ugyanis mind abban az esetben, amikor a Bizottság eredeti adatokat vizsgál, mind pedig abban az esetben, amikor ezen adatok másolatát vizsgálja, ugyanazon, az általa végzett vizsgálat tárgyát képező adatokról van szó. E körülmények között nem releváns a fellebbezők azon érve, amely szerint az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontja nem említi kifejezetten ilyen másolatok készítésének lehetőségét.

63 Így a fellebbezők állításával ellentétben a Bizottság azon joga, hogy elektronikuslevél-sorozatokról és valamely számítógép merevlemezéről másolatot készítsen az e sorozatokban és ezen adathordozón szereplő adatok vizsgálatának mintegy közbenső szakaszában, nem minősül a Bizottság számára biztosított további jogkörnek, hanem – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 56. pontjában helyesen megállapította – az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontjában ezen intézménynek biztosított vizsgálati jogkör részét képezi.

64 Másodsorban kétségtelen, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a versenyjog területén a Bizottságra ruházott vizsgálati jogkörök jól körülhatároltak (lásd ebben az értelemben: 2015. június 18-i Deutsche Bahn és társai kontra Bizottság ítélet, C-583/13 P, EU:C:2015:404, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), ez azonban nem jelenti azt, amint arra a főtanácsnok az indítványának 61. és 62. pontjában lényegében rámutatott, hogy az említett intézmény számára vizsgálati jogkört biztosító rendelkezéseket megszorítóan kell értelmezni, még akkor sem, ha e tekintetben ügyelni kell arra, hogy az említett jogkör ne sértse az érintett vállalkozások jogait. Márpedig e jogok biztosítottak akkor, ha – mint a jelen ügyben is – a Bizottság kétségkívül előzetes vizsgálat nélkül másol le adatokat, ezt követően azonban az érintett vállalkozás védelemhez való jogának szigorú tiszteletben tartása mellett vizsgálja meg, hogy ezen adatok a helyszíni vizsgálat tárgya szempontjából relevánsak-e, majd az e tekintetben relevánsnak ítélt dokumentumokat csatolja az ügy irataihoz, a lemásolt többi adatot pedig törli.

65 Ennélfogva a Bizottság ilyen másolatok készítéséhez való joga nem érinti sem az 1/2003 rendeletben előírt eljárási garanciákat, sem a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás egyéb jogait, feltéve hogy a Bizottság, miután befejezte a vizsgálatát, csak olyan dokumentumokat csatol az ügy irataihoz, amelyek a helyszíni vizsgálat tárgya szempontjából relevánsak. Amint a Törvényszék megállapította, a jelen ügyben erről van szó.

66 Harmadsorban, amint az a Törvényszék által a megtámadott ítélet 52. pontjában tett ténybeli megállapításokból kitűnik, a Bizottság olyan kiberkriminalisztikai szoftvert használ, amely egy „indexálásnak” nevezett előzetes szakaszt tesz szükségessé, amely általában jelentős időt vesz igénybe. Ugyanez vonatkozik ezen információkezelési folyamat következő szakaszára, amely során a Bizottság megvizsgálja ezen adatokat, amint azt egyébként a jelen ügy tényállása is mutatja. Nem csupán a Bizottságnak, hanem az érintett vállalkozásnak is érdeke fűződik tehát ahhoz, hogy ezen intézmény a vizsgálatának lefolytatása érdekében ezen adatok másolatára támaszkodjon, lehetővé téve ezáltal azt, hogy amint e másolat elkészült, e vállalkozás továbbra is használni tudja az eredeti adatokat, valamint az azokat tartalmazó adathordozókat, ezáltal csökkentve az e vállalkozás működésébe a Bizottság által végzett helyszíni vizsgálat révén történő beavatkozást.

67 E körülmények között a fellebbezőknek az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése c) pontjának szövegére és e rendelet 20. cikke (2) bekezdésének általános rendszerére alapított érveit el kell utasítani.

68 Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második és harmadik jogalapról

A felek érvelése

69 A megtámadott ítélet 60–64. pontjára vonatkozó második jogalapjukkal a fellebbezők azt állítják, hogy a megtámadott ítélet az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének értelmezését illetően téves jogalkalmazást valósít meg, mivel megerősíti, hogy a Bizottság jogosult volt a szóban forgó helyszíni vizsgálatot brüsszeli helyiségeiben folytatni. A fellebbezők szerint e rendelkezés szó szerinti és rendszertani értelmezéséből az következik, hogy az nem jogosítja fel a Bizottságot arra, hogy saját helyiségeiben végezzen helyszíni vizsgálatot, és hogy a helyszíni vizsgálatot az érintett vállalkozásnak vagy vállalkozások társulásának helyiségeiben kell elvégezni.

70 Először is az 1/2003 rendelet 20. cikkének (1) bekezdéséből egyértelműen kitűnik, hogy „a vállalkozásokkal és a vállalkozások társulásaival” kapcsolatos helyszíni vizsgálatokról van szó. E rendelet 20. cikkének (2) bekezdése pontosítja azokat a jogköröket, amelyekkel az ellenőröket e helyszíni vizsgálatok lefolytatása érdekében felruházták, beleértve ugyanezen rendelet 20. cikke (2) bekezdése a) pontjának megfelelően „a vállalkozásoknak és vállalkozások társulásainak” bármely helyiségébe, területére és közlekedési eszközébe való belépés jogát. A többi jogkör, nevezetesen a könyvek és más dokumentumok vizsgálata, a dokumentumokról másolat készítése, helyiségek, könyvek vagy dokumentumok lepecsételése, illetve a vállalkozás munkavállalóinak kikérdezése, e helyszíni vizsgálat szerves részét képezi, tehát azokat a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás helyiségeiben kell gyakorolni.

71 Másodszor, ha az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kellene értelmezni, hogy az e rendelkezés alapján végzett „vizsgálat” helye nincs ily módon körülhatárolva, a Bizottság e rendelet 20. cikke (2) bekezdésének e) pontja alapján arra is jogosult lenne, hogy az érintett vállalkozás képviselőinek a vállalkozás helyiségein kívül tegyen fel kérdéseket, illetve az említett rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) vagy c) pontja alapján arra is, hogy harmadik személyek – például az adatok távtárolását biztosító szolgáltatók – birtokában lévő dokumentumokat anélkül vizsgáljon meg, és azokról anélkül készítsen másolatot, hogy ellenőrei a vállalkozás helyiségeibe egyáltalán belépnének. Mindazonáltal nyilvánvaló, hogy az uniós jogalkotó az 1/2003 rendelet elfogadásakor nem kívánt ilyen jelentős vizsgálati jogkört biztosítani a Bizottságnak. E megszorító értelmezést e rendelet 21. cikke is megerősíti, amely szerint más helyiségek helyszíni vizsgálatához külön határozatra van szükség. Ha az 1/2003 rendelet 20. cikke a könyvek és más dokumentumok ellenőrzését a vállalkozás helyiségein kívül is lehetővé tenné, e rendelet 21. cikkének (4) bekezdése értelmét veszítené.

72 Harmadszor nem lehet úgy tekinteni, hogy az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontja hallgatólagosan feljogosítja a Bizottságot arra, hogy a dokumentumokat az érintett vállalkozás helyiségein kívül vizsgálja meg, mivel az ilyen jogkör nem elengedhetetlen ahhoz, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára, hogy hatékonyan lássa el az 1/2003 rendelet szerinti feladatait, és ilyen jogkör hiányában a helyiségek helyszíni vizsgálata nem lenne lehetetlen, sőt érzékelhetően nehezebb sem. A jelen ügyben ugyanis az ellenőrök néhány nappal meghosszabbíthatták volna a szóban forgó helyszíni vizsgálat időtartamát annak érdekében, hogy valamennyi dokumentumot a helyszínen vizsgáljanak meg, és csak a releváns dokumentumokat foglalják le. A Törvényszék e tekintetben legfeljebb az egyszerűséggel és a közigazgatási célszerűséggel kapcsolatos indokokra támaszkodott.

73 Negyedszer, a Törvényszék által az eljárás Brüsszelben történő folytatásával kapcsolatban figyelembe vett nyilvánvaló garanciák nem függenek össze azzal a kérdéssel, hogy a Bizottság jogosult volt-e arra, hogy a szóban forgó helyszíni vizsgálatot a helyiségeiben folytassa.

74 A megtámadott ítélet 67. és 72. pontjára vonatkozó harmadik jogalapjukkal a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat földrajzi hatályát illetően tévesen alkalmazta a jogot. A szó szerinti és rendszertani értelmezés szerint az e határozatban a fellebbezők ellenőrzése alatt álló helyiségekre való utalás nyilvánvalóan korlátozza az említett határozat alapján engedélyezett helyszíni vizsgálatokat. Ebből következik, hogy a jelen ügyben a Bizottság azon határozatát, hogy a szóban forgó vállalkozás által ellenőrzött helyektől eltérő helyeken folytat le helyszíni vizsgálatot, az 1/2003 rendelet 21. cikke alapján kellett volna meghozni, és bírósági engedélyhez kellett volna kötni.

75 A Bizottság vitatja ezt az érvelést.

A Bíróság álláspontja

76 Az együttesen vizsgálandó második és harmadik jogalapjukkal a fellebbezők lényegében arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a Bizottság a szóban forgó helyszíni vizsgálatot jogszerűen folytathatta a brüsszeli helyiségeiben.

77 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy kétségtelen, hogy mind az 1/2003 rendelet 20. cikkének szövegéből, mind pedig e cikk rendszeréből kitűnik, hogy– amint azt e rendelet 20. cikkének (1) bekezdése kimondja – „a vállalkozásokkal és a vállalkozások társulásaival kapcsolatos” helyszíni vizsgálatnak ez utóbbiaknál kell kezdődnie és főszabály szerint folytatódnia, és hogy

ezen okból egyrészt az említett rendelet 20. cikke (2) bekezdésének a) pontja feljogosítja a Bizottságot arra, hogy az utóbbiak „bármely helyiségébe, területére és közlekedési eszközébe belépjen[…]”, másrészt pedig ugyanezen rendelet 20. cikkének (3) bekezdése arra kötelezi a Bizottságot, hogy a helyszíni vizsgálat előtt megfelelő időben küldjön értesítést a vizsgálatról azon tagállam versenyhatóságának, „amelynek területén a vizsgálatra sor kerül”. Ez az oka annak is, hogy a jelen ügyben a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat arra kötelezte a fellebbezőket, hogy az „ellenőrzés[ük] alatt álló bármely helyiségben” vessék alá magukat helyszíni vizsgálatnak.

78 Mindazonáltal, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 60. pontjában helyesen rámutatott, az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontja – a fellebbezők állításával ellentétben – nem mondja ki, hogy a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozások ügyvezetésével kapcsolatos könyvek és dokumentumok vizsgálata minden körülmények között kizárólag e vállalkozások helyiségeiben végezhető el.

79 Ugyanez vonatkozik a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatra is, amely csupán azt írta elő, hogy a szóban forgó helyszíni vizsgálatra a fellebbezők ellenőrzése alatt álló bármely helyiségben sor kerülhet.

80 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 76. pontjában lényegében rámutatott, az ilyen vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben történő folytatása a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozások helyiségeiben végzett vizsgálathoz képest önmagában nem jelenti ez utóbbiak jogainak olyan további sérelmét, amely szükségessé tenné, hogy kifejezetten rendelkezzenek a Bizottság e lehetőségéről, anélkül hogy ez az 1/2003 rendelet 20. cikkének (1) és (2) bekezdésében ezen intézmény számára biztosított jogkörökből hallgatólagosan levezethető lenne. Az a tény, hogy bizonyos esetekben a vizsgálatnak a Bizottság helyiségeiben történő folytatásának lehetősége nem elengedhetetlen ahhoz, hogy a Bizottság el tudja végezni a vizsgálatot, nem jelenti azt, hogy e lehetőség minden körülmények között kizárt.

81 Jogos indokok alapján ugyanis a Bizottság az érintett vállalkozások érdekében is dönthet úgy, hogy az érintett vállalkozásnál összegyűjtött adatok vizsgálatát a brüsszeli helyiségeiben folytatja. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a jelen ítélet 66. pontjából kitűnik – az elektronikus adatok kezeléséhez szükséges idő jelentősnek bizonyulhat. Márpedig a Bizottság arra való kötelezése, hogy az ilyen adatokat kizárólag a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás helyiségeiben kezelje akkor, amikor különösen terjedelmes adatokról van szó, azzal a következménnyel járhat, hogy jelentősen meghosszabbítja az ellenőrök e vállalkozás helyiségeiben való jelenlétének időtartamát, ami sértheti a helyszíni vizsgálat hatékonyságát, és feleslegesen növelheti az említett vállalkozás működésébe a helyszíni vizsgálat miatt történő beavatkozást.

82 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a megtámadott ítélet 61. pontjából kitűnik – a fellebbezők nem állítják azt, hogy a Bizottság J. számítógépe merevlemeze másolatának, valamint az említett számítógépen és R. számítógépén talált elektronikuslevél-sorozatok másolatainak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben végzett vizsgálata során másként járt el, mintha e vizsgálatra a fellebbezők helyiségeiben került volna sor. A fellebbezők ugyanis nem vitatják, hogy a Bizottság által a brüsszeli helyiségeiben végzett vizsgálat a védelemhez való joguk szigorú tiszteletben tartásával zajlott, mivel a Bizottság a szóban forgó helyszíni vizsgálat teljes időtartama alatt biztosította az érintett adatok védelmét, és csak azokat a dokumentumokat csatolta az ügy irataihoz, amelyekkel kapcsolatban előzetesen meggyőződött arról, hogy relevánsak e helyszíni vizsgálat szempontjából.

83 Az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése b) pontjának azon értelmezését, amely szerint a Bizottság adott esetben a brüsszeli helyiségeiben folytathatja azt a vizsgálatot, amelyet a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozásnak vagy vállalkozások társulásának a helyiségeiben jogszerűen megkezdett, nem kérdőjelezi meg a fellebbezők azon érve, amely szerint az ilyen értelmezés azt jelentené, hogy az e rendelet 20. cikke (2) bekezdésének e) pontjában előírt, az érintett vállalkozás képviselőinek kikérdezésére vonatkozó jogkört a Bizottság e vállalkozás helyiségein kívül is gyakorolhatja. Emlékeztetni kell arra, hogy a jelen jogvita arra a kérdésre vonatkozik, hogy a Bizottság jogsértést követett-e el, amikor az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján egy vállalkozás üzletmenettel kapcsolatos könyveinek és más dokumentumainak vizsgálatát a brüsszeli helyiségeiben folytatta, nem pedig arra, hogy a Bizottság miként gyakorolta az e rendelet 20. cikke (2) bekezdésének e) pontjában foglalt jogköreit.

84 A fellebbezők azon érvét is el kell utasítani, amely szerint az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése b) pontjának ilyen értelmezése lehetőséget biztosítana arra, hogy a Bizottság a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás helyiségein kívül található, harmadik személyek birtokában lévő dokumentumokat is megvizsgáljon és lemásoljon. A Bizottság azon lehetősége ugyanis, hogy brüsszeli helyiségeiben folytassa a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás helyiségeiben általa megkezdett vizsgálatot, semmilyen hatással nincs arra a kérdésre, hogy ezen intézmény az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján jogosult-e harmadik személyek birtokában lévő dokumentumok vizsgálatára és lemásolására. E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy az a tény, hogy a Bizottság saját helyiségeiben folytatja tovább a helyszíni vizsgálatot, azt jelenti, hogy az ilyen vállalkozás helyiségeiben megkezdett egy és ugyanazon helyszíni vizsgálat folytatásáról, nem pedig egy új, harmadik személynél végzett vizsgálatról van szó.

85 Az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése b) pontjának a jelen ítélet 83. pontjában foglalt értelmezését nem kérdőjelezi meg a fellebbezők azon érve sem, amely szerint az 1/2003 rendelet 21. cikkének (4) bekezdése, amely a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás helyiségeitől eltérő helyiségekben lefolytatandó helyszíni vizsgálatot illetően a Bizottságnak az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének a)–c) pontjában említett jogköreire utal, elveszítené értelmét, ha e 20. cikkből azt a következtetést kellene levonni, hogy az említett intézmény jogosult arra, hogy e vállalkozás helyiségein kívül vizsgáljon meg dokumentumokat. Az 1/2003 rendelet 21. cikke ugyanis az e rendelet 20. cikkében említett helyzettől teljesen eltérő helyzetre vonatkozik, nevezetesen arra a lehetőségre, hogy a Bizottság az érintett vállalkozás üzleti helyiségeitől eltérő helyiségekben – például a vállalkozás dolgozóinak otthonában vagy közlekedési eszközein – folytasson helyszíni vizsgálatot, amennyiben észszerűen gyanítható, hogy itt tárolnak az üzletmenethez és a helyszíni vizsgálat tárgyához kapcsolódó, az EUMSZ 101. vagy EUMSZ 102. cikk súlyos megsértésének bizonyítása tekintetében adott esetben releváns könyveket vagy más dokumentumokat.

86 Ami a fellebbezők azon érvét illeti, amely szerint – amint az a jelen ítélet 64. pontjából kitűnik – a versenyjog területén a Bizottságra ruházott vizsgálati jogkörök jól körülhatároltak, ez mindazonáltal nem jelenti azt, hogy e jogköröket megszorítóan kell értelmezni, mivel ez bizonyos körülmények között sérthetné e jogkörök tényleges gyakorlását, és így megfoszthatná az 1/2003 rendelet 20. cikkének rendelkezéseit a hatékony érvényesüléstől.

87 Ugyanakkor a főtanácsnok indítványának 67. és 78. pontjában foglaltakhoz hasonlóan pontosítani kell, hogy a Bizottság az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján csak akkor élhet azzal a lehetőséggel, hogy a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás üzletmenettel kapcsolatos könyveinek és más dokumentumainak vizsgálatát a brüsszeli helyiségeiben folytassa,

ha jogszerűen tekintheti úgy, hogy a helyszíni vizsgálat hatékonyságához fűződő érdekből vagy az érintett vállalkozás működésébe való túlzott mértékű beavatkozás elkerülése érdekében indokolt ily módon eljárnia.

88 A jelen ügyben, amint az a Törvényszék által megállapított tényállásnak lényegében a jelen ítélet 14–19. pontjában szereplő ismertetéséből kitűnik, az ellenőrök a Nexans France helyiségeiben összesen négy napot töltöttek, azaz 2009. január 28-tól 30-ig, majd 2009. február 3-án voltak jelen. Egyes adatokról másolatot készítettek, és azokat adathordozókon rögzítették, amelyeket lepecsételt borítékokba helyeztek, és a Bizottság brüsszeli irodáiba vittek. Ezt követően a Brüsszelbe vitt adathordozókon rögzített valamennyi adat vizsgálata a fellebbezők képviselőinek jelenlétében 2009. március 2. és 11. között nyolc munkanapig tartott, ami azt jelenti, hogy abban az időpontban, amikor a Bizottság úgy határozott, hogy a szóban forgó helyszíni vizsgálatot a brüsszeli helyiségeiben folytatja, különösen jelentős mennyiségű digitális adatot kellett még megvizsgálnia.

89 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el jogsértést, amikor úgy határozott, hogy a szóban forgó helyszíni vizsgálatot a brüsszeli helyiségeiben folytatja. A Törvényszék által megállapított ténybeli elemekre tekintettel ugyanis a Bizottság a helyszíni vizsgálat hatékonysága érdekében és a Nexans France működésébe való túlzott mértékű beavatkozás elkerülése érdekében jogszerűen tekinthette úgy, hogy e helyszíni vizsgálatot a brüsszeli helyiségeiben indokolt folytatni, elkerülve ezáltal azt, hogy az ellenőrök e vállalkozás helyiségeiben tovább legyenek jelen.

90 Végül, amint az a jelen ítélet 80. pontjából kitűnik, a Bizottság azon lehetősége, hogy az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján a vállalkozás üzletmenettel kapcsolatos könyveinek és más dokumentumainak vizsgálatát a brüsszeli helyiségeiben folytassa, attól a megállapítástól függ, hogy a vizsgálat ilyen folytatása nem jár a védelemhez való jog megsértésével, és nem jelenti az érintett vállalkozások jogainak további sérelmét azon sérelemhez képest, amely a helyiségeikben végzett helyszíni vizsgálat velejárója. Márpedig ilyen sérelmet kellene megállapítani, ha e vizsgálatnak a Bizottság brüsszeli helyiségeiben történő folytatása a helyszíni vizsgálat alá vont vállalkozás számára kizárólag a vizsgálat ily módon történő folytatása miatt többletköltségekkel járna. Ebből következik, hogy amennyiben a vizsgálat folytatása ilyen többletköltségekkel járhat, a Bizottság e lehetőséget csak azzal a feltétellel veheti igénybe, ha kész arra, hogy e költségeket megtéríti, amennyiben az érintett vállalkozás erre irányuló, megfelelően indokolt kérelmet nyújt be hozzá.

91 A fentiekre tekintettel a második és harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A felek érvelése

92 Negyedik jogalapjukban, amely a megtámadott ítélet 156. és 157. pontjára vonatkozik, a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék a szóban forgó jogsértés hatásainak hiányából levonandó következtetéseket illetően tévesen alkalmazta a jogot. A fellebbezők előadják, hogy a keresetlevélben részletesen kifejtették azt az okot, amely miatt úgy vélik, hogy a szóban forgó jogsértés nem érintette az e jogsértéssel érintett értékesítések többségét. Jóllehet a Törvényszék nem vitatta e magyarázatokat, megtagadta annak megállapítását, hogy a hatások hiánya a szóban forgó jogsértés súlyossági együtthatójának megállapítása szempontjából meghatározó tényező,

mégpedig kizárólag azzal az indokkal, hogy a 2006. évi iránymutatás 22. pontja nem követeli meg, hogy a Bizottság figyelembe vegye a jogsértés piacra gyakorolt tényleges hatását. Márpedig a Törvényszéket nem köti ezen iránymutatás, amikor korlátlan felülvizsgálati jogkörében határoz, amelynek keretében az ügy összes körülményét figyelembe véve saját értékelést kell végeznie. A Törvényszék határozata e tekintetben tehát hibás, mert a Törvényszék megtagadta, hogy a Bizottság által megállapított bírság mértékének értékelése érdekében az EUMSZ 261. cikknek és az 1/2003 rendelet 31. cikkének együttesen értelmezett rendelkezései értelmében gyakorolja korlátlan felülvizsgálati jogkörét.

93 Válaszukban a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Bíróságnak a 2018. szeptember 26-i Infineon Technologies kontra Bizottság ítéletben (C-99/17 P, EU:C:2018:773) szereplő érvelése, amely alapján a Bíróság az e fellebbezés alapjául szolgáló ítéletet hatályon kívül helyezte, átültethető a jelen ügyre.

94 A Bizottság nem ért egyet ezzel az érveléssel.

A Bíróság álláspontja

95 Elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy kizárólag a Törvényszék jogosult felülvizsgálni azt, hogy a Bizottság adott ügyben hogyan értékelte a jogsértő magatartások súlyát. Fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálatának tárgya egyrészt az, hogy a Törvényszék jogilag mennyire megalapozottan vette figyelembe a meghatározott magatartás súlyának az EUMSZ 101. cikk és az 1/2003 rendelet 23. cikke keretében történő megítéléséhez szükséges összes tényezőt, másrészt annak vizsgálata, hogy a Törvényszék a jogilag megkövetelt módon megválaszolta-e a bírság törlése vagy összegének csökkentése iránti kérelem alátámasztása érdekében előadott összes érvet (1998. december 17-i Baustahlgewebe kontra Bizottság ítélet, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 128. pont; 2018. szeptember 26-i Infineon Technologies kontra Bizottság ítélet, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 192. pont).

96 Másodsorban a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 261. cikknek megfelelően az 1/2003 rendelet 31. cikke által az uniós bíróságnak biztosított korlátlan felülvizsgálati jogkör feljogosítja e bíróságot arra, hogy a szankció jogszerűségének egyszerű vizsgálatán túl a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesítse, és a kiszabott bírságot vagy kényszerítő bírságot ennek megfelelően törölje, csökkentse vagy növelje (2018. szeptember 26-i Infineon Technologies kontra Bizottság ítélet, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 193. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

97 Harmadsorban, noha e korlátlan felülvizsgálati jogkör gyakorlása nem egyezik meg a hivatalból való vizsgálattal, és az eljárás kontradiktórius, az uniós bíróság az EUMSZ 261. és EUMSZ 263. cikkben foglalt hatásköreinek gyakorlása során köteles megvizsgálni minden, annak bizonyítására irányuló jogi, illetve ténybeli kifogást, hogy a bírság összege nem felel meg a jogsértés súlyának és időtartamának (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 26-i Infineon Technologies kontra Bizottság ítélet, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 194. és 195. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

98 Márpedig a fellebbezők állításával ellentétben a megtámadott ítéletből kitűnik, hogy a Törvényszék e kötelezettségnek eleget tett.

99 Kétségtelen, hogy a Törvényszék nem állapította meg kifejezetten, hogy a fellebbezőknek a szóban forgó jogsértés hatásainak állítólagos hiányára vonatkozó érvei nem alkalmasak arra, hogy a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva csökkentse a vitatott határozatban velük szemben kiszabott bírságokat. Márpedig, mivel a jogalkotó által kifejezetten az uniós bíróságra ruházott jogkör gyakorlásáról van szó, fontos, hogy a Bíróság a fellebbezési eljárás keretében, amelyben az ilyen jogkör gyakorlását valamely fél vitatja, megvizsgálhassa, hogy a Törvényszék a jelen ítélet 96. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően e jogkört ténylegesen gyakorolta-e.

100 A megtámadott ítéletből mindazonáltal hallgatólagosan, de egyértelműen kitűnik, hogy a Törvényszék gyakorolta korlátlan felülvizsgálati jogkörét, és az előző pontban említett következtetésre jutott.

101 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság fellebbezésekre vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Törvényszék határozatának indokolása lehet hallgatólagos is, feltéve hogy lehetővé teszi az érdekeltek számára, hogy megismerjék azon indokokat, amelyeken a Törvényszék határozata alapul, illetve a Bíróság számára, hogy elegendő információval rendelkezzen ahhoz, hogy gyakorolni tudja felülvizsgálati jogkörét (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 14-i Trafilerie Meridionali kontra Bizottság ítélet, C-519/15 P, EU:C:2016:682, 41. pont; 2017. január 26-i Villeroy & Boch Austria kontra Bizottság ítélet, C-626/13 P, EU:C:2017:54, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

102 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 138–188. pontjában megvizsgálta a fellebbezőknek a vitatott határozatban velük szemben kiszabott bírságok összegének csökkentése iránti különböző kérelmeit. Márpedig a Törvényszék ezen ítélet 138. pontjában már e vizsgálat elején emlékeztetett arra, hogy az e tekintetben rá háruló jogszerűségi vizsgálatot kiegészíti a korlátlan felülvizsgálati jogkör, amelyet az EUMSZ 261. cikknek megfelelően az 1/2003 rendelet 31. cikke ruházott az uniós bíróságra.

103 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Törvényszék e vizsgálatot elvégezve valóban figyelembe vette korlátlan felülvizsgálati jogkörét a vitatott határozat jogszerűségének vizsgálata keretében.

104 Ami a fellebbezőknek a szóban forgó jogsértés hatásainak állítólagos hiányára alapított, és a megtámadott ítélet 156. és 157. pontjában vizsgált érveit illeti, igaz, hogy ezen ítélet 156. pontjában a Törvényszék emlékeztetett arra, hogy magának a 2006. évi iránymutatás 22. pontjának szövege szerint a Bizottság a jogsértés súlyának a bírság kiszámítása érdekében való megítélésekor nem köteles feltétlenül figyelembe venni súlyosító, illetve enyhítő körülményként e jogsértés piacra gyakorolt tényleges hatását vagy e hatás hiányát. E megfontolás alapján feltételezhető, hogy a Törvényszék e tekintetben kizárólag a vitatott határozat jogszerűségének különösen a 2006. évi iránymutatásra tekintettel történő vizsgálatára szorítkozott. Márpedig a 2006. évi iránymutatás, noha magára a Bizottságra nézve kötelező, mivel ezen intézmény ezáltal korlátozza magát mérlegelési jogköre gyakorlásában (lásd ebben az értelemben: 2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 211. pont), az uniós bíróságot különösen a jelen ítélet 96. pontjában említett korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása során nem köti (lásd ebben az értelemben: 2011. december 8-i KME Germany és társai kontra Bizottság ítélet, C-389/10 P, EU:C:2011:810, 102. és 103. pont), még ha e bíróság jogszerűen úgy is dönthet, hogy arra támaszkodik (lásd ebben az értelemben: 2017. január 26-i Aloys F. Dornbracht kontra Bizottság ítélet, C-604/13 P, EU:C:2017:45, 75. pont).

105 Rá kell mutatni azonban arra, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet ugyanezen pontjában az érvelését folytatva megállapította, hogy elegendő, ha a figyelembe veendő eladások értéke arányának a Bizottság által meghatározott szintjét igazolják más, a súly meghatározásának befolyásolására a 2006. évi iránymutatás 22. pontja értelmében alkalmas körülmények, úgymint a jogsértés jellege, az érintett felek összesített piaci részesedése és a jogsértés földrajzi kiterjedése. Márpedig pontosan ezek azok a körülmények, amelyekre a Bizottság a jelen ügyben a szóban forgó jogsértés súlyának meghatározásakor támaszkodott, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 148. pontjában emlékeztetett.

106 Amikor tehát ebben az összefüggésben e körülményekre hivatkozott, a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása során hallgatólagosan, de szükségszerűen úgy határozott, hogy a szóban forgó jogsértés hatásainak állítólagos hiánya e többi körülmény miatt nem eredményezheti a fellebbezőkkel szemben a vitatott határozatban kiszabott bírságok csökkentését. Ebből következik továbbá, hogy emiatt vonta le a megtámadott ítélet 157. pontjában ebből azt a következtetést, hogy a hatások ezen állítólagos hiányára vonatkozó érveket el kell utasítani.

107 Hozzá kell tenni, hogy a megtámadott ítélet ezen értelmezése megköveteli ezen ítélet 156. pontja eredeti változatának vagy a 2020. május 4-i kijavító végzésből eredő változatának figyelembevételét.

108 A jelen ügy különbözik a 2018. szeptember 26-i Infineon Technologies kontra Bizottság ítélet (C-99/17 P, EU:C:2018:773) alapjául szolgáló ügytől, amelyben a Törvényszék nem adott semmilyen választ a felperes által előadott, a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlására vonatkozó érvre.

109 Azt a tényt, hogy a Törvényszék a jelen ügyben nem mulasztotta el a korlátlan felülvizsgálati jogkörének figyelembevételét, egyébiránt az a tény is megerősíti, hogy a megtámadott ítélet 188. pontjában a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbezőknek a velük szemben kiszabott bírságok összegének csökkentése iránti kérelmét el kell utasítani, mivel egyrészt a fellebbezők által e kérelem alátámasztására felhozott jogalapokat és érveket a Törvényszék elutasította, másrészt pedig azért, mert nincs olyan körülmény, amely a jelen ügyben indokolná e bíróságok összegének csökkentését.

110 Következésképpen a negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az ötödik jogalapról

A felek érvelése

111 A megtámadott ítélet 180–184. pontjára vonatkozó ötödik jogalapjukkal a fellebbezők előadják, hogy a Törvényszék azon megfontolása, amely szerint a fellebbezőknek a kartell európai konfigurációjában való részvétele miatt a Bizottság jogszerűen emelte 2%-kal a velük szemben kiszabott bírságok összegének kiszámításához alkalmazott súlyossági együtthatót, nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz, és sérti az azzal kapcsolatos indokolási kötelezettséget, hogy az európai konfiguráció milyen mértékben okozhat további kárt az EGT-n belüli versenyben. A fellebbezők szerint a Törvényszék nem szorítkozhat annak megállapítására, hogy nem kétséges, hogy az európai konfiguráció felerősítette a versenytorzítást, annál is kevésbé, mivel a kartell A/R

konfigurációja teljes egészében megvalósult. Ezenkívül a Bizottság és a Törvényszék is elismerte, hogy a fellebbezők olyan bizonyítékokat terjesztettek elő, amelyekből kitűnik, hogy az európai ügyfelek részére történő európai értékesítések egyike sem volt érintett.

112 A Bizottság szerint e jogalap megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

113 Rá kell mutatni arra, hogy e jogalap a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul. Ellentétben ugyanis azzal, amit a fellebbezők állítanak, a Törvényszék egyáltalán nem állapította meg, hogy az utóbbiak bizonyították, hogy a szóban forgó jogsértés nem gyakorolt hatást az európai értékesítések összességére. Ellenkezőleg, a Törvényszék a megtámadott ítélet 181. pontjában azt állapította meg, hogy a kartell európai konfigurációja a projektek elosztását illetően a kartell A/R konfigurációja keretében fennálló elosztási szabályokon túlmenő kiegészítő kötelezettségvállalással járt.

114 E körülmények között a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 182. pontjában szereplő azon megfontolása, amely szerint nem kétséges, hogy a föld alatti és tenger alatti elektromos kábelekre vonatkozó projekteknek a kartell európai konfigurációja keretében történő elosztása felerősítette az említett kartell A/R konfigurációja által az EGT-ben okozott versenytorzítást, egyáltalán nem sérti az indokolási kötelezettséget.

115 Azt is meg kell állapítani, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a projektek európai vállalkozások közötti elosztása további versenytorzításnak minősül ahhoz képest, amely a kartell A/R konfigurációjából következett. Amint ugyanis a főtanácsnok az indítványának 126. pontjában rámutatott, az e két konfiguráció közötti szoros kapcsolat mit sem változtat azon, hogy a kartell európai konfigurációja – jellegénél fogva – a kartell A/R konfigurációján kívüli, külön kötelezettségvállalásnak minősül a projektek elosztását illetően. A Törvényszék azon megállapítása, amely szerint e további versenytorzítást jogszerűen lehetett magasabb bírsággal szankcionálni, tehát nem tartalmaz mérlegelési hibát.

116 Következésképpen az ötödik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

117 Mivel a fellebbezők által a fellebbezésük alátámasztása érdekében előadott egyik jogalap sem bizonyult megalapozottnak, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

118 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

119 A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Nexans France SAS-t és a Nexans SA-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások

[i] A jelen szöveg 90. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.